

Слова Жыцця на люты 2012
«Кайцеся і верце ў Евангелле» (Мк 1, 15)

Так у Евангеллі паводле Марка распачынаецца Езусава звеставанне свету, Яго пасланне аб збаўленні: «Споўніўся час, і наблізілася Валадарства Божае; кайцеся і верце ў Евангелле».

З прыйсцем Езуса надыходзіць новая эра — эра ласкі і збаўлення. І Яго першыя словы — гэта запрашэнне прыняць усім сэрцам вялікую навіну — саму рэчаіснасць Божага Валадарства, якое Ён робіць дасягальным для ўсіх, блізкім кожнаму чалавеку.

І адразу паказвае нам шлях: навярнуцца і верыць у Евангелле, што азначае радыкальна перамяніць жыццё і прыняць у Езусе тое слова, з якім Бог праз Яго звяртаецца да людзей усіх часоў.

Дзве рэчы ідуць рука ў руку: навяртанне і вера. Адна не існуе без другой, але і адна, і другая выплываюць са зносінаў з жывым Словам — з Езусам, які сёння ізноў паўтарае ўсім:

«Кайцеся і верце ў Евангелле» (Мк 1, 15)

Божае слова, прынятае і рэалізаванае ў жыцці, цалкам змяняе ментальнасць (г. зн. навяртанне). Незалежна ад акалічнасцяў у адносінах да асобы і грамадства, яно ўлівае ў сэрцы ўсіх людзей — еўрапейцаў, азіятаў, аўстралійцаў, амерыканцаў, афрыканцаў — пачуцці Хрыста.

Але як Евангелле можа здзейсніць цуд глыбокага навяртання, нарадзіць новую, поўную святла веру? Сакрэт знаходзіцца ў таямніцы, укрытай у словах Езуса. Яго словы — гэта не звычайныя навучанні, парады, кірункі, дырэктывы, загады, распараджэнні. У словах Езуса прысутны сам Езус, які звяртаецца да нас, гаворыць з намі. Яго словы — гэта Ён сам, Езус.

Такім чынам, у слове мы сустракаем Яго. І, прымаючы слова ў наша сэрца так, як Ён прагне, каб яно было прынята (г. зн. гатовыя перанесці яго на жыццё), мы становімся з Ім адно, Ён нараджаецца і расце ў нас.

Вось чаму кожны з нас можа і павінен прыняць такое неадкладнае і патрабавальнае запрашэнне Езуса:

«Кайцеся і верце ў Евангелле» (Мк 1, 15)

Хтосьці можа палічыць словы Езуса празмерна высокімі і цяжкімі, далёкімі ад распаўсюджанага стылю жыцця і спосабу мыслення, і будзе спакушаны не слухаць іх, упасці на духу. Так здараецца, калі хтосьці думае, што ён сам павінен адсунуць гару свайго нявер'я. Тым часам дастаткова было б, каб ён пастараўся жыць хоць бы адным толькі словам з Евангелля, і тады ён знойдзе ў ім нечаканую дапамогу, незвычайную сілу, светач для сваіх ног (Пар. Пс 119, 105). Таму што тое слова з'яўляецца прысутнасцю Бога, і кантакт з ім вызваляе нас, ачышчае, вядзе да навяртання, прыносіць суцяшэнне, радасць, дорыць мудрасць.

«Кайцеся і верце ў Евангелле» (Мк 1, 15)

Колькі разоў на працягу дня гэтае слова можа стаць для нас святлом! Кожны раз, калі сутыкнемся з нашай слабасцю ці са слабасцю іншых, кожны раз, калі ісці за Езусам будзе здавацца немагчымым і абсурдным, кожны раз, калі цяжкасці будуць спрабаваць збіць нас з ног, гэтае слова можа даць нам крылы, стаць для нас глытком свежага паветра, стымулам, каб распачаць нанова.

Дастаткова невялікай хуткай «змены кірунку» для выйсця з замкнёнасці нашага «я» і адкрыцця на Бога для таго, каб зведаць іншае жыццё, тое, сапраўднае.

А калі нам яшчэ ўдасца падзяліцца гэтым досведам з некалькімі сябрамі, якія таксама зрабілі з Евангелля асабісты кодэкс жыцця, то ўбачым, як вакол нас нараджаецца ці квітнее нанова хрысціянская супольнасць. Бо калі мы жывём Божым словам і дзелімся прынесенымі ім пладамі, то яно здзяйсняе таксама і гэты цуд: дае пачатак бачнай супольнасці, якая становіцца закваскай і соллю грамадства, сведкай Хрыста ў кожным кутку зямлі.

К'яра Любіч,
напісана і апублікавана ў 1997 г.